

کشتی از حالا برای لس آنجلس آماده می شود

جورکش همه

نتیجه‌ای که می‌شد بهتر باشد اما نشد تا حرف و حدیث‌ها بالا بگیرد، فدراسیون با مدیریت درست فعلا حواشی را کنترل کرده اما باید صبر کرد و دید سرانجام کار کشتی آزاد با بازگشت درستکار به کجایم انجامد. بر خلاف اردوی آزادکاران، بچه‌های فرنگی کار با آرامش کارشان را ادامه می‌دهند. کشتی فرنگی با شش نفر به پاریس رفت و دو طلا و یک نقره و یک برنز گرفت تا نتیجه خوبی گرفته باشد. حسن رنگرز دو سال دیگر ماندنی شد تا به کارش ادامه دهد و نتیجه زحماتش را بهتر و بیشتر ببیند.

کشتی ایران حالا مسابقات جهانی را پیش رودارد؛ مسابقاتی که در پاییز پیش رو برگزار می‌شود؛ مسابقاتی که شروع دوباره برای المپیک آینده است. کشتی اگر می‌خواهد در لس آنجلس خوش بدرخشد که قطعاً می‌خواهد، باید از همین حالا شروع کند، رقابتی ایران از حالا خود را آماده می‌کند و تمام بروجه‌های کشتی ایران چه آزادکاران و چه فرنگی کاران خوب می‌دانند چه کار سختی برای تکرار موفقیت پاریس در پیش دارند؛ کار سختی که شاید با حضور دوباره کشتی روسیه سخت‌تر از قبل هم بشود.

۱۱ کشتی‌گیر اعزامی خوش درخشیدند، حتی آن سه نفر هم که روی سکو نرفتند تا پای جان برای کسب افتخار جنگیدند، حاصل کار کسب هشت مدال ارزشمند بود تا حالا کشتی ایران با افتخار سروسینه را بالا بگیرد و فریاد بزند که «منم آقای ورزش ایران».

کشتی ایران کارزار بزرگ المپیک را با موفقیت پشت سر گذاشت. جور همه را هم کشید تا کاروان ایران در سایه مدال آوری بچه‌های آزاد و فرنگی و البته در خشتش نکواندو در جایگاه ۲۱ جدول رده‌بندی قرار گیرد. حالا کشتی خود را آماده چهار سال آینده و المپیک لس آنجلس می‌کند، هر چند باید میدان‌های زیادی را پیش از این المپیک تجربه کند. در میان تمام این مسائل البته نباید مدیریت درست فدراسیون را نادیده گرفت. علیرضا دبیر به عنوان مدیری که خاک تشک کشتی را خورده و درد کشتی‌گیر را می‌فهمد در جای در دست و زمان در دست بهترین تصمیم‌ها را گرفت تا کشتی از میدان المپیک سربلند بیرون آید، البته که حاشیه‌هایی هم وجود دارد.

کشتی آزاد ایران از شش سهمیه ممکن پنج سهمیه گرفت و با چهار مدال برگشت؛ سه نقره و یک برنز؛

فریدون حسن المپیک ۲۰۲۴ پاریس تمام شد، نتیجه تقریباً همانی بود که همه توقع آن را داشتند. ۱۳روز انتظار برای اینکه کشتی آغاز شود. ۱۳روز بدون مدال با وجود تمام تلاشی که بچه‌های کاروان خادم‌الرضا انجام دادند اما تا کشتی شروع نشد خبری از مدال نبود.

حالا بهتر از هر زمان دیگر می‌توان این حرف را فریاد زد که «یک ایران است و یک کشتی و تمام» هر چند در پاریس نکواندو هم درخشید اما داستان کشتی متفاوت است. کشتی جور کش ورزش ایران است، حتی در روزهایی که نکواندو هم حرف زیادی برای گفتن نداشت، این کشتی بوده که به داد ورزش ایران رسیده است. حالا آقایان عشق فوتبال بروند و پول بیت‌المال و مردم را سرازیر جیب فوئالیست‌هایی کنند که نه اخلاق حالی‌شان می‌شود و نه ورزش قهرمانی و کسب افتخار برای کشور، تازه باید مراقب‌شان هم بود که در بزنگاه‌ها لگداندازی هم نکنند.

بگذریم حرف، حرف کشتی است و نباید با پرداختن به فوتبال همیشه بازنده خرابش کرد. کشتی ایران در پاریس باز هم گل کاشت.

درخشان مثل شاگردان رنگرز

گتوندی که اگرچه کار خود را با برتری مقابل حریف آمریکایی آغاز کرد اما در یک‌چهارم نهایی با وجود تلاش بسیار زورش به لویز کوبایی نرسید، با وجود این اما راهیایی غول کوبایی به فینال وزن ۱۳۰ کیلوگرم این فرصت را برای دومین‌پوش خوزستانی تیم کشتی فرنگی ایران مهیا کرد که با دست پر پاریس را ترک کند؛ فرصتی که میرزاده بهترین استفاده را از آن برد تا تنها برنزی تیم کشتی فرنگی ایران باشد.

روز سوم مسابقات کشتی المپیک اما بهترین روز برای ایران بود؛ روزی که هادی ساروی نخستین طلا را به نام خود ضرب کرد و مهدی هم با کسب گردن آویز نقره به کار خود پایان داد. ساروی که دومین حضور خود در المپیک را تجربه می‌کرد با استفاده از تجربیاتی که در توکیو و در پی کسب گردن آویز برنز کسب کرده بود بر سکوی نخست ایستاد و با کسب عنوان قهرمانی به کار خود پایان داد؛ عنوانی که مهدی هم البته تا یک قدمی آن پیش رفت اما در نهایت با کسب گردن آویز نقره با نایب قهرمانی به کار خود در المپیک پایان داد تا با تجربه به دست آمده در این رویداد، به دنبال کسب مدال‌هایی به مراتب خوش‌رنگ‌تر در مسابقات و المپیک بعدی باشد.

تشک رفتند اما در نهایت کار به مبارزه رودرو کشید. در این مرحله کمتر کسی شناسن را به سعید اسماعیلی می‌داد اما دومین‌پوش دزفولی کشتی فرنگی ایران با دو برد قاطعانه مقابل حریف سرشناس و باتجربه خود جواز حضور در المپیک را از رنگرز گرفت و در نخستین تجربه المپیکی خود موفق به کسب خوش‌رنگ‌ترین مدال شد؛ طلای بارزش وزن ۶۷ کیلوگرم المپیک پاریس؛ مدالی که نتیجه اعتماد به جوانان بود.

چراغ کشتی فرنگی را اما امین میرزاده روشن کرد؛ جوان ۲۶ ساله

موفق به کسب سهمیه کامل شده بودند، البته دبیر سعی داشت با این صحبت‌ها بارروانی را از دوش رنگرز و بارانش بردارد اما نه فقط سرمربی تیم ملی کشتی فرنگی ایران که تک‌تک دومین‌پوشان خوب می‌دانستند بار مدال آوری کاروان ایران را به دوش می‌کشند و این دیالوگ‌ها نمی‌تواند میزان انتظارات را کاهش دهد، به همین دلیل هم بود که روی تشک از جان مایه گذاشتند تا ضمن نشان دادن لبخند بر لبان مردم، با دست پر به کشور بازگردند و الحق والانصاف

نمی‌توان میزان انتظارات را کاهش داد، خصوصاً از فرنگی کارانی که موفق به کسب سهمیه کامل شده بودند، البته دبیر سعی داشت با این صحبت‌ها بارروانی را از دوش رنگرز و بارانش بردارد اما نه فقط سرمربی تیم ملی کشتی فرنگی ایران که تک‌تک دومین‌پوشان خوب می‌دانستند بار مدال آوری کاروان ایران را به دوش می‌کشند و این دیالوگ‌ها نمی‌تواند میزان انتظارات را کاهش دهد، به همین دلیل هم بود که روی تشک از جان مایه گذاشتند تا ضمن نشان دادن لبخند بر لبان مردم، با دست پر به کشور بازگردند و الحق والانصاف

کولاک شاگردان رنگرز، کشتی فرنگی ایران را در پاریس از زیر سایه آزاد بیرون آورد. پربیره نیست اگر بگوییم کشتی فرنگی ایران در تمام طول تاریخ خود زیر سایه کشتی آزاد بوده، با وجود این اما المپیک ۲۰۲۴ بهترین فرصت برای فرار از زیر سایه کشتی آزاد بود، هر چند فرنگی کاران نتوانستند به رغم لیاقتی که داشتند موفقیت لندن را در پاریس تکرار کنند اما با درخششی مثال‌زدنی و با دست پر به کشور بازگشتند؛ با کسب دو طلا، یک نقره و یک برنز، حال آنکه اگر اندکی خوش‌شانس بودند می‌توانستند با سه طلا و یک برنز به کار خود در پاریس خاتمه دهند، اما شرایط به گونه‌ای رقم خورد که با چهار مدال رنگارنگ پرورنده المپیک پاریس را ببینند.

اواخر شهریور دو سال قبل بود که حسن رنگرز در پی استعفاي محمدمدنا، سکان هدایت تیم ملی کشتی فرنگی ایران را به دست گرفت. درست بعد از بنا به واسطه عدم کسب طلا در جهانی صربستان ۲۰۲۲، او به سیلبل منتقدان تبدیل شد؛ مسئله‌ای که آقای خاص کشتی فرنگی ایران را به قطع همکاری با فدراسیون و تیم ملی واداشت تا وظیفه خطیر هدایت فرنگی کاران ایران بر دوش رنگرز، مدیر کل وقت ورزش و جوانان استان مازندران گذاشته شود. ملی‌پوش سابق کشتی ایران که سابقه هدایت تیم ملی را هم داشت، خوب می‌دانست بعد از بنا کار سختی برای تکرار افتخار آفرینی‌های کشتی فرنگی و البته بازگرداندن آن به مسیر موفقیت در پیش دارد، اما چون با دشواری‌های کشتی بیگانه نبود توانست بار دیگر اعتماد به نفس لازم را به فرنگی کاران ایران بازگرداند و آنها را در مسیری قرار دهد که بتوانند در پاریس افتخار آفرینی کنند.

دبیر بارها گفته بود، ما در کشتی یک مدال هم کسب کنیم شاهکار کرده‌ایم اما رئیس فدراسیون کشتی بهتر از هر کسی می‌دانست انتظارات از کشتی ایران تا چه اندازه بالاست و با گفتن این حرف‌ها

حواشی کتف مصدوم

این حرف‌ها بود و در نهایت یزدانی مصدوم تشک کشتی را ترک کرد. بحث‌ها و حرف و حدیث‌ها از همان لحظه آغاز شد؛ اینکه چرا یزدانی جراحی کرد، چرا در ایران جراحی کرد، باید میدان رفت. همه کتف مصدومش قبل از هر مسابقه تیپ (چسب) نزنند، چرا یزدانی و مربیان تیم ملی به حرف پزشک مسابقات (دکتر شادگان) گوش نکردند و... این ابهامات هنوز هم ادامه دارد و هر کسی اظهار نظر خودش را مطرح می‌کند. دبیر دوباره مشکل را گردن جراحان داخلی انداخته است و از یزدانی خواسته این بار در خارج جراحی کند. انجمن جراحان کتف و شانه نیز طی بیانیه‌ای علیه اظهارات غیرعلمی و غیر کارشناسی علیرضا دبیر موضع‌گیری کرد، در حالی که مهم‌ترین موضوع فعلی سلامت یزدانی و بازگشت او به دنیای قهرمانی است. امیدواریم حواشی مختلف آینده حرفه‌ای این قهرمان کشتی را به خطر نیندازد.

پیش آمد و قرار بر این شد که یزدانی در صورت موفقیت در تورنمنت مجارستان، عازم پاریس شود. همین اتفاق افتاد و قهرمان باخلاق کشتی ایران در وزن ۸۶ المپیک نیز به میدان رفت. همه چیز خوش پیش می‌رفت و یزدانی برای رسیدن به فینال مشکلی نداشت، اما در رفتگی کتف او در همان لحظات اولیه مبارزه نهایی، زنگ خطر را به صدا درآورد و پزشک مسابقات بیش از پنج‌بار کتف مصدوم یزدانی را جابجا ساخت، ولی آسیب‌دیدگی نماینده کشورمان شدیدتر از

محبوب‌ترین کشتی‌گیر حال حاضر ایران است و طی سال‌های گذشته مدال‌های نایب و خوش‌رنگ تیم ملی قبلاً با هدایت در دستکار عملکرد خوبی در جهانی کسب کرده است. باید منتظر ماند و دید، کشتی آزاد ایران تا پایان ماه چه تغییراتی خواهد کرد و با چه رویکردی همیای حضور در مسابقات جهانی خواهد شد.

علیرضا دبیر به تیم ملی در حالی است که مسابقات جهانی در اوزان غیر المپیک برگزار خواهد شد و تیم ملی قبلاً با هدایت در دستکار عملکرد خوبی در جهانی کسب کرده است. باید منتظر ماند و دید، کشتی آزاد ایران تا پایان ماه چه تغییراتی خواهد کرد و با چه رویکردی همیای حضور در مسابقات جهانی خواهد شد.

علیرضا دبیر به تیم ملی در حالی است که مسابقات جهانی در اوزان غیر المپیک برگزار خواهد شد و تیم ملی قبلاً با هدایت در دستکار عملکرد خوبی در جهانی کسب کرده است. باید منتظر ماند و دید، کشتی آزاد ایران تا پایان ماه چه تغییراتی خواهد کرد و با چه رویکردی همیای حضور در مسابقات جهانی خواهد شد.

سرمربی جایگزین همان زمان نیز انتقادات زیادی را به همراه داشت و تعداد منتقدان بسیار بیشتر از موافقان بود چرا که مسائل حاشیه‌ای زیادی در خصوص دخالت‌ها و نقش محسن کاوه در تیم‌های ملی در آن زمان مطرح بود. در هر صورت در فاصله هشت ماه مانده به المپیک پاریس در دستکار تیم ملی را رها کرد و فدراسیون سکان هدایت را به محسن کاوه سپرد. تیم ملی با همین

تغکرات بود که سه فینالیست آزادکار موفق به کسب مدال طلا نشدند. حالا با همان سرعت و با همان ابهامات قبل المپیک، کادرفنی تیم ملی آزاد دوباره دستخوش تغییرات شده و پژمان در دستکار از تیم ملی جدا شد و اتفاقاً علیرضا دبیر نیز مخالفتی با این جدایی نکرد. دوستی دیرینه این دو نفر بر کسی پوشیده نیست و تنها توضیح رئیس برای رفتن در دستکار «اتخاذ تصمیمات مدیریتی» بود. انتخاب کاوه به عنوان

شیوا نوروزی

ناکامی در کسب مدال طلای المپیک پایانی ناخوشایند برای محسن کاوه داشت. کشتی آزاد ایران اگرچه در میدان بزرگ پاریس به سه مدال نقره و یک برنز دست یافت اما کسب حداقل یک مدال طلا، انتظاری نبود که آزادکاران اعزامی نتوانستند آن را برآورده کنند. همین مسئله به‌علاوه حواشی‌ای که از قبل وجود داشت، راه را برای ادامه همکاری محسن کاوه با فدراسیون بست. خبر استعفاي سرمربی تیم آزاد در حالی منتشر شد که به گفته کاوه اصلاً استعفايي در کار نبوده و مدت زمان قرارداد او با فدراسیون تا آخر بازی‌های المپیک بوده است. همانطور هم که انتظار می‌رفت گزینش جایگزینی خیلی زود حکم سرمربیگری گرفت؛ پژمان در دستکار! انتخاب سریع کادرفنی جدید برای جلوگیری از اتلاف وقت و از دست ندادن فرصت‌ها، اقدام خوبی است اما این چه رفتنی بود و چه آمدنی شد؟ بحث اصلی این روزهای تیم ملی کشتی آزاد، حواشی زیادی است که پیرامون تیم را گرفته و هم مربیان را درگیر کرده و هم مدیریت فدراسیون را سال گذشته و درست در روزهایی که تیم ملی مشغول پیاده کردن برنامه‌های آماده‌سازی برای المپیک بود، در دستکار از تیم ملی جدا شد و اتفاقاً علیرضا دبیر نیز مخالفتی با این جدایی نکرد. دوستی دیرینه این دو نفر بر کسی پوشیده نیست و تنها توضیح رئیس برای رفتن در دستکار «اتخاذ تصمیمات مدیریتی» بود. انتخاب کاوه به عنوان